

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.877 van 27 mei 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 maart 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 22 januari 2009 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, hem ter kennis gebracht op 10 februari 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 23 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die loco advocaat P. VAN ASSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart te zijn geboren te Berkane op 30 juni 1977 en van Marokkaanse nationaliteit te zijn.

Op 6 januari 2009 doet verzoeker aangifte op de gemeente Izegem van een voorgenomen huwelijk met T.D. die de Belgische nationaliteit heeft.

Op 22 januari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, dat op 10 februari 2009 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…) REDEN VAN BESLISSING/

- *art. 7 alinea 1, 1° van de Wet van 15 december 1980; verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: geen visum, vervallen visum, geen paspoort, vervallen paspoort.*
- *geen geldig paspoort, geen geldig visum.”*

2. Rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de gedingvoerende partijen om de kosten van het geding ten laste te leggen van de andere partij, wordt om die reden verworpen.

3. Ontvankelijkheid

De verweerder werpt een exceptie van niet-ontvankelijkheid op wegens het ontberen van het vereiste belang. Hij betoogt dat een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel geenszins maakt dat verzoeker niet meer illegaal in het Rijk zou verblijven en dus geen wijziging zal meebrengen in zijn verblijfssituatie. Hij is dan ook de mening toegedaan dat na een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel een nieuw bevel aan verzoeker ter kennis moet worden gebracht.

De Raad merkt op dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de rechtstoestand van verzoeker, in casu, beïnvloedt, al was het maar omdat eerst na een dergelijk bevel de procedure van gedwongen verwijdering kan worden ingezet. Bovendien toont de verweerder niet aan op welke grond hij verplicht zou zijn om, na een eventuele vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, over te gaan tot het afleveren van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten.

De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de motiveringsplicht zoals onder meer neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het proportionaliteits- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing motiveert dat hij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 7, alinea 1, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet), daar hij niet in het bezit zou zijn van een geldig paspoort en geen visum zou hebben. Deze motivering is volgens verzoeker vooreerst niet geheel correct en is onzorgvuldig. Bovendien is de motivering niet afdoende, minstens disproportioneel. Om tot een correcte en afdoende gemotiveerde beslissing te komen moet de overheid zich vergewissen van de feiten die ervan aan de basis liggen. Zo had een zorgvuldige overheid minstens bij verzoeker moeten nagaan of hij een geldig paspoort heeft. Tevens had men kunnen nagaan of er op het ogenblik van de betekening van de beslissing geen tenlasteneming was van zijn in België legaal verblijvende partner. Gelet op de aanwezigheid van een geldig paspoort (zonder visum weliswaar) en op de betekening van de bestreden beslissing, terwijl er diezelfde dag een tenlasteneming werd ingediend, zonder de terugzending van de minister af te wachten, stelt verzoeker dat de bestreden beslissing disproportioneel is. De overheid heeft de stukken niet in heroverweging willen nemen en geweigerd de bewijzen alsnog te controleren, wat strijdig is met de zorgvuldigheid en de proportionaliteit. Bovendien wenst verzoeker te huwen met zijn vriendin die de Belgische nationaliteit bezit. Het bevel haalt het gezin uit elkaar, terwijl verzoeker reeds geruime tijd in België is, in zijn thuisland geen inkomen of eigendom of goed heeft om naar terug te keren en bovendien dit moet doen zonder enige familiale steun.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, aangezien hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Hij heeft dan ook geen belang bij het inroepen van een mogelijke schending van de formele motiveringsplicht. Het middel zal dan ook verder onderzocht worden vanuit het oogpunt van de eventuele schending van de materiële motiveringsplicht.

De bestreden beslissing wordt genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet), dat bepaalt wat volgt:

“onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten,
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten”

Artikel 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“1°hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;
2°hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.”

Uit het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken de gemeente Izegem, verzocht heeft onder meer een kopie van alle gebruikte pagina's uit het paspoort over te maken en dat deze op 19 januari 2009, aldus voor de bestreden beslissing aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden overgemaakt. Uit deze stukken blijkt inderdaad dat het paspoort van verzoeker nog geldig is. Verzoeker stelt aldus terecht dat hij in het bezit was van een geldig paspoort, en dat de bestreden beslissing verkeerdelijk motiveert dat hij niet in het bezit zou zijn van een geldig paspoort. Verzoeker erkent ook meteen dat dit paspoort niet is voorzien van een geldig visum wat eveneens vereist is door artikel 7, eerste lid, 1°, juncto artikel 2 van de Vreemdelingenwet. Hoewel verweerder zich vergist door te motiveren dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort, dient te worden vastgesteld dat de motivering dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum, gelet op voormelde wetsbepalingen, op zichzelf volstaat om de bestreden beslissing te schragen, zodat de gegrondheid van verzoekers kritiek niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker verwijst naar de tenlasteneming van verzoeker die door zijn vriendin op de dag van de betekening van het bevel werd gedaan en stelt dat het onzorgvuldig is alsnog een bevel te betekenen zonder het antwoord van de gemachtigde van de minister op de tenlasteneming af te wachten, wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing reeds op 22 januari 2009 werd genomen door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid. De tenlasteneming dateert van na de bestreden beslissing, zodat de

gemachtigde van de minister hier op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen rekening mee kon houden. Het feit dat de beambte van de gemeente een rechtsgeldig genomen beslissing ter kennis brengt, op het ogenblik dat er nieuwe documenten worden neergelegd, betreft enkel de kennisgeving en doet niets af aan de rechtsgeldigheid van de genomen beslissing.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

Er dient te worden besloten dat verweerder ondanks de vergissing aangaande het paspoort van verzoeker op zorgvuldige wijze aan feitenvinding heeft gedaan en op redelijke wijze heeft gemotiveerd dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, daar hij niet in het bezit is van een geldig visum. Ook het argument van verzoeker dat hij reeds geruime tijd in België verblijft, een huwelijksaangifte deed samen met zijn Belgische vriendin en hij in zijn land van herkomst geen inkomen, eigendom of goed heeft, noch enige familiale steun, terwijl zijn gezin hier in België uit elkaar gehaald zal worden, kan niet leiden tot de nietigheid van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing motiveert terecht dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum zoals vereist is door de Vreemdelingenwet. Niets belet verzoeker met een geldig visum terug te keren eens de huwelijksdatum is vastgelegd.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 7, eerste alinea van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing aldus de hoofding van de beslissing, genomen werd door de gemachtigde van de minister van Asiel- en migratiebeleid, doch dat de bestreden beslissing is ondertekend en afgegeven door de gemachtigde ambtenaar die zich identificeert als E.V.S. en met een stempel van de gemeente Izegem. Verzoeker betwist dan ook de bevoegdheid van mevrouw E.V.S. om de bestreden beslissing te ondertekenen. De bestreden beslissing bevat geen kopie of verwijzing naar de delegatie van bevoegdheid in de zin van artikel 7, eerste alinea van de Vreemdelingenwet aan mevrouw E.V.S., zodat verzoeker zich in de onmogelijkheid bevindt zich te vergewissen van de hoedanigheid en de bevoegdheid van de beambte die zich een delegatie- en ondertekeningsmandaat toedicht.

Zoals blijkt uit het administratief dossier en zoals verzoeker zelf aangeeft werd de bestreden beslissing rechtsgeldig genomen en ondertekend door de gemachtigde van de minister op 22 januari 2009, overeenkomstig artikel 7 van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de burgemeester heeft in uitvoering van deze beslissing op 10 februari 2009, een bijlage 13 opgesteld, zoals deze is toegevoegd aan het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Gelet op het feit dat de bestreden beslissing genomen werd door de gemachtigde van de minister en er aan de gemachtigde van de burgemeester geen beslissingsbevoegdheid gedelegeerd wordt, doch de burgemeester enkel de kennisgeving voor zijn rekening neemt, dient er geen delegatiebesluit voorhanden te zijn. De gemachtigde van de burgemeester is op grond van artikel 62 van de Vreemdelingenwet bevoegd om alle administratieve beslissingen ter kennis te brengen. Een schending van artikel 7, eerste lid

van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. In zover verzoeker de bevoegdheid van de gemachtigde beambte betwist om de kennisgeving van de bestreden beslissing te ondertekenen, stelt de Raad vast dat verzoeker geen bewijs aanbrengt dat E.V.S. geen gemachtigde van de burgemeester zou zijn. Dergelijke blote bewering, zonder enig begin van bewijs kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Indien verzoeker van mening is dat de stempel van de stad Izegem op de kennisgeving niet legitiem zou zijn, staat het verzoeker vrij een klacht neer te leggen wegens valsheid in geschriften. Bovendien wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat een eventuele fout in de kennisgeving niet tot de nietigheid van de bestreden beslissing kan leiden.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig mei tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.